Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 149 (1649) ♦ Вівторок, 12 серпня 1997 року ♦ Ціна договірна

Замість аргументів — демагогія

У комітетах Верховної Ради

Одним з основних питань, над якими працює нині Комітет з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності депутатів, стали пропозиції Президента України до Закону України «Про внесення змін і доповнень до Закону «Про статус народного депутата України». Як відомо, глава держави наклав вето на цей закон, аргументуючи свої дії тим, що парламент порушив процедуру повторного розгляду даного законопроекту.

Окрім того, до стадії готовності для винесення в першому читанні на наступну сесію доведено проект закону України «Про Регламент Верховної Ради України».

Триває також робота над пакетом інших законопроектів на розвиток Конституції України.

Від редакції

Отже, на практиці, всупереч твердженням з Банкової, комітети Верховної Ради України працюють якраз у рамках, визначених Основним Законом. Щоправда, нарешті це зрозуміли й ті, хто зміни і доповнення до Конституції України видає за «конституційний переворот».

(Закінчення на 2-й стор.).

Репліка

Лаври Герострата

не дають спокою деяким «карликовим» партіям. У гонитві за інформаційним приводом для формування іміджу що тільки не зробиш! Так, днями «Інтерфакс—Україна» розповсюдив інформацію про заяву однієї з таких партій. Вона вимагає призначити дострокові вибори народних депутатів, а нинішню Верховну Раду розпустити. Цікаво, що, посилаючись на статті Основного Закону і тлумачачи їх на свій лад (попри роз'яснення такого кваліфікованого правника, як заступник Голови Верховної Ради Віктор Мусіяка), ці політичні пройдисвіти штовхають главу держави і гаранта Конституції на її порушення. І не тільки в цьому випадку. Бо рекомендують Леонідові Кучмі своїм указом запровадити новий закон про вибори, хоча Президент, відповідно до Основного Закону, має право видавати укази з питань, не врегульованих законодавством, в економічній сфері з одночасним внесенням до Верховної Ради відповідного законопроекту.

(Закінчення на 2-й стор.).

Врожай-97

Мільйон. І, схоже, не останній

Як повідомили у Вінницькому обласному управлінні сільського господарства і продовольства, це майже половина від наміченого валового збору хліба. За прогнозами спеціалістів, область має всі підстави перевершити плановий показник — 2 млн. 200 тис. тонн. Адже середня врожайність ранніх зернових вища, ніж передбачалося, — 31,2 центнера з гектара, а озима пшениця видає на круг ще більше — 36,1 центнера. У Тростянецькому, Томашпільському, Тульчинському, Погребищенському і Немирівському районах уже намолочено більш як по 50 тисяч тонн зерна, а у Бершадському досягли 70-тисячного показника.

Щоправда, вінничани мають проблеми з якістю зерна. Так, лише половина із доставленого на хлібоприймальні підприємства збіжжя зараховано у рахунок державного і регіонального замовлення.

Решта, пояснили в державній інспекції заготівель і якості продукції, не вписується у визначені стандарти, бо проросла прямо на корені. Що з цим робитимемо — поки що невідомо.

Пішки Хрещатиком

можна пройтися тепер у вихідні і святкові дні.

Але до нововведення міської влади кияни ставляться по-різному. У противників аргументів чимало: тротуари Хрещатика настільки широкі, що можна гуляти ними, не обмежуючи рух транспорту. Це одне. Об'їзд центру псує нерви і забирає час не тільки у водіїв, пасажирів тролейбуса N 20, а і в працівників автоінспекції. Це два. У столиці є інші, затишніші, «домашніші» вулиці, де можна влаштувати без шкоди для водіїв і пасажирів прогулянкові зони. Приміром, Сагайдачного, Городецького, Андріївський узвіз. Аби лишень були там крамниці, кафе, бари та виносні торгові точки. Це три...

Щоб скласти власну думку, пройдіться Хрещатиком. Таж головна вулиця столиці чудова і у будні, і у свята, будь-якої пори року і доби...

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

До відома народних депутатів України

Повідомлення

Пленарне засідання сьомої сесії Верховної Ради України відбудеться 15 серпня (п'ятниця) 1997 року в м. Києві.

Початок — о 12-й годині дня.

Реєстрація народних депутатів проводиться 14 та 15 серпня 1997 року.

Секретаріат Верховної Ради України.

Золотий акорд України

У столиці Греції фінішував сьомий чемпіонат світу з легкої атлетики. Його останні дні принесли нам чимало приємних хвилин. У блискучому стилі золоту медаль на дистанції 200 м виграла киянка **Жанна Пінтусевич**, яка раніше виборола «срібло» на 100-метрівці. Потім срібну нагороду в стрибках у висоту здобула Інга Бабакова з Миколаєва. Нарешті, чарівним акордом золотої симфонії пролунала перемога у стрибках з жердиною видатного атлета сучасності, гордості українського спорту, донеччанина Сергія Бубки, який переміг на **шостому поспіль чемпіонаті світу**! Цього разу Сергій здолав планку на висоті 6 метрів 1 сантиметр.

Результати чільної десятки: 1. США — 7 золотих, 3 срібні, 8 бронзових медалей; 2. Німеччина — 5,1,4; 3. Куба — 4,1,1; 4. Кенія — 3,2,2; 5. Україна — 2,4,1; 6. Марокко — 2,1,1. 7-8. Чехія —2,0,0; Норвегія —2,0,0. 9. Росія — 1,4,3; 10. Іспанія — 1,3,1.

На знімках: наші славні чемпіони — Жанна Пінтусевич та Сергій Бубка.

P.S.

○ Правоохоронні органи Донецької області затримали 24-літнього мешканця Кіровського, працівника шахти «Комсомолець Донбасу», який підозрюється у скоєнні кількох убивств.

○ У Міністерстві оборони відбувся брифінг на тему майбутніх навчань «Сі Бріз-97».

○ У Надвірнянському районі Івано-Франківської області випав небувалий град. В окремих місцях льодовий покрив становив 20 см.

○ Рішенням Київської міськдержадміністрації з наступного навчального року в школах буде запроваджено обов'язкову середню освіту.

○ У Києві відкрився міжнародний фестиваль анімаційних фільмів «Крок».

Врожай-97

Якщо комбайнів нема — реформи не зарадять

Коли наливався колос, прогноз на Житомирщині на вал зернових був мільйон тонн — значно більше торішнього. Яка буде ця цифра, коли біологічна врожайність перетвориться на фактичну, сказати важко. Багато залежить від погоди. Через зливи спізнилися з початком жнив днів на дванадцять. Прості підрахунки покажуть: навіть якщо «Ниви» та «Колоси», 70 відсотків яких уже відпрацювали амортизаційний період, щодня працюватимуть від світанку до смеркання, — збирання все одно затягнеться. Але і цей розрахунок зроблено на сприятливу погоду, а не на сонячні «вікна»... Легко зрозуміти: ніякі реформи на селі не врятують, якщо для селян не стане доступною високопродуктивна збиральна техніка.

— Нам дуже хотілося, щоб на наші поля вийшли комбайни «Славутич», «Лан», але скільки їх чекати? —каже начальник облуправління сільського господарства і продовольства Віталій Бистрицький. — За «Джон Дір» треба віддати майже дві тисячі тонн зерна. Якби хоч за п'ять років, а то за два. Господарства поліської зони не в змозі виростити стільки збіжжя. Це в лісостеповому Попільнянському районі змогли придбати п'ять «Джон Дірів». Там і жнива проходять краще, й врожайність більша, бо мали змогу дати зерновим поживу. А в багатьох поліських господарствах, особливо Коростенського, Ємільчинського районів, потерпають, щоб хоч старі агрегати працювали. Тож аби вони вийшли в поле, пообіцяли за пальне комерційним структурам значну частину майбутнього врожаю.

Керівництво агропрому рекомендувало господарствам співробітничати з бердичівською фірмою, в розпорядженні якої імпортна збиральна техніка. На це пішли, приміром, у Радомишльському районі. А от голова Баранівської райдержадміністрації Володимир Савич думає інакше:

— Ставку робимо на власні сили. Не можемо ми залишити своїх механізаторів без заробітку. Але справа не лише в ньому. Оплатити збиральні послуги за врожайності 30 центнерів з гектара значно легше, ніж тоді, коли вродило по 15 центнерів.

І все ж який підхід себе виправдає — залежатиме від погоди...

Олексій КАВУН.
Житомирська область.

У комітетах Верховної Ради

Замість аргументів — демагогія

(Початок на 1-й стор.).

Тон виступів міняється, а оскільки аргументів явно бракує, то тепер з арсеналів витягнуто давно вже забуті демагогічні вислови на кшталт «нас не зрозуміють», «від нас відвернуться». Однак забувають при цьому, що наші закони — це наша внутрішня справа. Зате, що насправді непокоїть світову громадськість, так це корупція та організована злочинність в Україні. Останні дійсно не знають кордонів. То, можливо, саме над викоріненням цих явищ слід працювати виконавчій владі та різним уболівальникам за імідж держави, а не вести із законодавцями нескінченні війни? Бо вони хоча й відволікають народ від насущних проблем, але довго це тривати не може. Рано чи пізно люди зрозуміють, хто справжній винуватець їхніх бід.

Юрій ВАСИЛЕНКО.

19 серпня 1997 року об 11-й годині відбудеться чергова, IX сесія XXII скликання Мінської районної Ради народних депутатів м. Києва за адресою: вул. Тимошенка, 16, зал засідань (кім. 300).

Репліка

ЛАВРИ ГЕРОСТРАТА

(Початок на 1-й стор.).

Мало того, якщо глава держави прислухається до облудливих порад, то йому доведеться ще раз порушувати Конституцію, адже тоді йому треба буде затверджувати проект бюджету на 1998 рік також своїм указом. Словом, одне порушення Основного Закону викличе ланцюгову реакцію інших порушень, породить, безперечно, правовий нігілізм, розв'яже руки чиновникам усіх рівнів, які зможуть у такому разі рівнятися на Президента.

Але годі дивуватися. З одного боку, ця «карликова» партія на своїх знаменах написала гасла щодо захисту прав людей, закликає до побудови в Україні демократичної правової держави, з другого — штовхає главу держави на порушення Конституції і встановлення, по суті, авторитарного режиму.

Щоб увійти в історію, Герострат спалив казкової краси храм Артеміди в Ефесі. Щоб реалізувати свої далекосяжні плани, циніки від політики пропонують зруйнувати громадянський мир і взаєморозуміння в Україні, провокують розбрат і протистояння. Ну чим не новоявлені герострати?

Володимир КОРОЛЮК.

Кримінал

УБИТО РЕДАКТОРА «ВЕЧЕРНЕЙ ОДЕССЫ»

Учора близько восьмої ранку було вбито Бориса Дерев'янка. Два фатальні постріли невідомого настигли головного редактора "Вечерней Одессы" одна куля влучила в груди, друга в живіт. Потерпілий помер на місці. Ведеться слідство, прокуратура області відпрацьовує декілька версій злочину. Як відомо, газета «Вечерняя Одесса» часто друкувала критичні матеріали проти безчинств місцевої влади. А перед цим було побито і журналіста цього видання Віталія Чечика. Що ж коштувало редакторові життя?

Повинен вам доповісти...

Народному депутату України Шестакову В. П.

Шановний Вікторе Петровичу!

Змушений вас розчарувати: ваша публікація «Генерали-забудовники, або Провал у кадровій політиці Міноборони» («Голос України» від 22.07.97 р.) щодо негідної роботи Головної контрольно-ревізійної інспекції МО України та її начальника полковника юстиції Козиря Петра Григоровича ніякої сенсації не зробила.

Річ у тім, що такі випади на адресу інспекції, та на мою особисто, почалися з 1993 року.

Ще тоді колишній начальник Головного фінансового управління Міноборони генерал-майор Штопенко І. І., намагаючись підпорядкувати нашу структуру собі, розіслав до різних владних органів (міністру оборони, міністру юстиції, Генеральному прокурору України) свої звернення про незаконність, недоцільність і навіть шкідливість створення підпорядкованої міністру оборони ГКРІ.

Через деякий час всі ці докази були спростовані, а наказ про створення ГКРІ та положення про її діяльність зареєстровані у Мін'юсті України.

Згодом, після виявлення нами істотних порушень законності при використанні валютних коштів у Головному фінансовому управлінні, стала відома й причина такого «батьківського» піклування з боку генерала Штопенка Івана Івановича.

Далі пішли публікації в засобах масової інформації, листівки і т. ін.

Причому завжди і всюди використовувались одні й ті самі методи: брався конкретний факт і в перекрученому вигляді доводився до читача, або якісь мої «гріхи» просто «висмоктувалися з пальця». Але в жодному разі зацікавлені особи своїх прізвищ не називали, а соромливо ховалися за чужі спини, у тому числі і народних депутатів.

На жаль, повинен вам доповісти, шановний Вікторе Петровичу, що тепер і ваші депутатські повноваження вони використали у своїх цілях.

До речі, це вже не перша спроба підключити депутатів.

Цього року надійшли такі «критичні» матеріали стосовно ГКРІ та мене особисто і народному депутату України Лупакову Є. О.

Але шановний Євген Олександрович діяв як суто військовий, тобто спочатку оцінив ситуацію, а потім прийняв рішення.

Він відкинув емоції і ретельно вивчив наявні документи щодо роботи ГКРІ.

Це дало йому змогу дійти об'єктивного висновку, а саме: випади на адресу ГКРІ не що інше, як прояви помсти та намагання вплинути на принциповість перевірок.

Оскільки ви, шановний Вікторе Петровичу, з чиєїсь подачі відразу кинулися до газети, навіть не знаючи іншої точки зору, то і спростування наклепів також буде публічне.

У своїй публікації ви звинувачуєте ГКРІ в тому, що вона, з метою «догоджання високому начальству», почала працювати в колишній 10-й фінансовій службі тільки після того, як Генеральна прокуратура розпочала слідство.

Даруйте, але хтось дав вам неправдиву інформацію, а ви подали її поважній газеті та читачам.

Діяльність 10-ї фінслужби інспекція перевіряла ще у травні-липні 1996 року. В зв'язку з тим, що були виявлені істотні порушення законів, за результатами перевірки видано наказ міністра оборони України (№ 210 від 30.07.97 р.), а матеріали надіслані до Генеральної прокуратури України.

Саме за цими матеріалами й порушена кримінальна справа.

Таким же чином перекручено матеріал стосовно «маніпуляцій і махінацій» зі штатом Управління сільського господарства тилу Збройних сил України.

Справді, і цю перевірку проводила інспекція.

Причому кінці перевірки не «сховані у воду», як ви підкреслюєте, а викладені у наказах начальника Генерального штабу Збройних сил України від 27.01.96 р. № 10, яким винні притягнуті до дисциплінарної та матеріальної відповідальності.

З вашої легкої руки, Вікторе Петровичу, наша інспекція і я особисто, як її керівник, висвітлені як «майстри» приховування злочинності та інших порушень законності з боку високопоставлених військових посадових осіб.

Це ствердження таке абсурдне, що навіть спростовувати його не буду. Наведу лише деякі відомості про нашу роботу. Нехай читачі самі її оцінюють. А може, і вам це допоможе розібратися, хто чого вартий.

Так, зусиллями інспекції протягом чотирьох років були викриті факти зловживань службовим становищем, розкрадання та незаконного використання державних коштів і військового майна (у тому числі і під час його реалізації) та інші порушення законності у Головному фінансовому управлінні, в Головному управлінні інженерних військ та Управлінні радіоелектронної боротьби, управліннях тилу та озброєння й інших.

Це тільки в центральному апараті Міноборони. Такі ж переліки можна навести за видами Збройних сил і округами.

Майже кожна така перевірка закінчувалася наказами міністра оборони або начальника Генерального штабу Збройних сил України. За наявності підстав матеріали надсилалися до правоохоронних органів.

Загалом, станом на 1.08.97 р., нами проведено 717 перевірок, за результатами яких видано 267 наказів, у тому числі 92— міністра оборони та начальника Генерального штабу ЗСУ, якими притягнено до дисциплінарної відповідальності 673 посадові особи, до матеріальної — 571.

124 матеріали надіслано до правоохоронних органів. Попереджено розкрадань та незаконних витрат на суму більш як 4,7 млн. грн., з винних стягнено 750 тис. грн. 96 особам поновлені порушені права. Як бачите, на звання «майстрів приховування кінців у воду» ми не «тягнемо».

Щодо проблеми так званого «турецького містечка», то тут знову ті самі сили вашими руками обдурюють людей.

Наведений у вашій публікації документ (№ 193/389 від 1.07.94 р.) не що інше, як пропозиції міністру оборони України щодо розподілу житла в містечку. Причому підписали його чотири посадові особи, у тому числі голова гарнізонної житлової комісії та голова комітету безквартирних. Розподіл житла здійснювався згідно з законом гарнізонною житловою комісією, а не полковником Козирем П. Г., як ви прозоро натякаєте.

Не отримали у цьому містечку житла тільки ті, хто не мав на це права.

До речі, законність такого рішення підтверджена і судом.

Щодо моїх зазіхань на функції органів прокуратури, то, відверто кажучи, мені також не хотілося б торкатися цієї теми, оскільки йдеться про знання або незнання Конституції.

Але враховуючи, що цей безглуздий коментар моєї доповіді уже більш як півроку мандрує сторінками газет, то я повинен внести ясність.

Впевнений, що жоден з авторів цього наклепу навіть не заглядав до Основного Закону держави (безумовно, вас, шановний Вікторе Петровичу, це не стосується, бо рік тому ви за нього голосували).

Разом з тим, якщо ви, Вікторе Петровичу, ще раз прочитаєте ст.121 (розд. VII), то побачите, що функцію загального нагляду прокуратури не Козир «одним махом» ліквідував, а її просто не передбачено Конституцією.

А розділ XV, на який ви посилаєтеся, звинувачуючи мене в антидержавницьких проявах, передбачає лише перехідні, тобто тимчасові, положення.

Водночас доповідаю, що причина активізації кампанії шельмування центрального контрольно-ревізійного органу Міноборони в тому, що міністр оборони генерал-полковник Кузьмук О. І. ще в минулому році не на словах, а на ділі став зміцнювати свої контрольні органи і організував широкий наступ на злочинні прояви у Збройних силах України, насамперед серед посадових осіб, незважаючи на їх чини і ранги. Деякі із них уже позбавлені своїх посад і дають свідчення правоохоронним органам.

Саме ті, кому це не до вподоби, і намагаються перекласти проблему з хворої голови на здорову.

І, завершуючи, запевняю вас, шановний Вікторе Петровичу, що за справедливу критику ми щиро вдячні.

Вона допомагає нам у роботі.

Водночас, шельмування, критиканство та наклепи не вплинуть на якість і принциповість нашої діяльності.

А свою честь і гідність ми готові захищати в судовому порядку.

З повагою
Петро КОЗИР,
начальник Головної контрольно-ревізійної інспекції Міністерства оборони України полковник юстиції.

Герой «Весни на Зарічній вулиці» живе в Запоріжжі

— У чому шукав я сенс свого життя? Може, це сьогодні комусь і здається банальним, але, найперше, в праці. Для мене сталеплавильний процес — джерело найвищої радості.

**Григорій ПОМЕТУН,
заслужений сталевар України,
Герой Соціалістичної Праці.**

Щоб було що кувати, треба спочатку зварити метал

Сільський хлопець з Іллінки, що в Криничанському районі Дніпропетровської області, Григорій Пометун приїхав до Дніпродзержинська з твердим бажанням стати ковалем. Не таким, як його дядько, що легко виковував односельцям і підкови для коней, і санки для ланок. Ні, Григорій хотів стати кваліфікованим ковалем-майстром. Та директор ремісничого училища націлив юнака на іншу стежку, сказавши, що для початку треба зварити метал, а потім вже виковувати з нього вироби.

Так хлопець потрапив до відомих тоді в промисловому місті фахівців-сталеварів Матулинця, Сушка, Канарейкіна, Кочеткова, які відкрили йому свої «секрети» — навчили варити метал.

— Вісімнадцятилітнім юнаком розпочав свою робітничу кар'єру на «Запоріжсталі» третім підручним сталевара, — згадує Григорій Костянтинович. — 35 літ віддав улюбленій справі...

Через три роки йому виповниться сімдесят, але це ще міцний, енергійний чоловік, хоча в куточках його очей назавжди оселився смуток — обидві доньки живуть удовами. Життя першого зятя обірвала куля в Афганістані, а другий помер уже дома.

— Тепер у мене живе внучка вчиться англійської в Запорізькому університеті. Це моя найбільша радість.

Ми розмовляємо з Григорієм Костянтиновичем у музеї профтехучилища № 8. Двері до залу прочинені і чути, як у коридорі галасують — тож його діти — вихованці ПТУ, завтрашні сталевари, токарі, газозварники, прокатники, машиністи кранів, локомотивники.

— Так, ви маєте рацію, — дивиться на них мій співрозмовник, — з ними неможливо сумувати, не дадуть. Нині в училищі навчаються 620 учнів. З цьогорічного випуску (а це 210 кваліфікованих робітників) 50 кращих відразу ж одержать направлення на роботу. Решті треба думати, де застосувати набутий фах.

— Знаєте, сьогодні нелегко буває спілкуватися з людьми, але я не знаю іншого шляху щось змінити на краще в своєму житті, як тільки через працю. І от коли нині по-різному згадують, наприклад той-таки комсомол, то я думаю інакше — тоді ми займалися корисними справами, а не писаниною. Після восьмигодинного робочого дня йшли на суботник, будували табори праці й відпочинку, впорядковували заводський район, озеленювали його. Подивіться, який чудовий ліс серед заводських труб і доріг!

У 23 роки Григорій Пометун вже був удостоєний почесного звання «Заслужений сталевар України». У 28 — став Героєм Соціалістичної Праці. Тому пам'ятного для себе 1958-го став членом КПРС.

— Знаєте, — каже сталевар-ветеран, — якось зустрів свого колегу по роботі у Верховній Раді СРСР Віктора Каліша, запитав його, як справи. «Що ж, — відповідає, — очевидно, це рух історії вперед. Час не зупиниш». Я до того веду, що треба обережно ставитися до минулого. Ми працювали, створювали багатства й для нашої України. Одержували нагороди перш за все за любов до праці. Коли мені повернули партійні документи, вирішив ні до якої партії не вступати більше. Нині в нас їх скільки? Майже півсотні? Галасують. А треба просто сумлінно робити свою справу. Я так розумію. І саме про це думав, коли підтримував як депутат Верховної Ради СРСР ідею української незалежності. Більшість з нас тоді гадали, що Україна буде краще розвиватися, система управління буде ефективніша. У нас же добре розвинене сільське господарство! А промисловий потенціал! А народ який працелюбний. А воно, бач, як повернулося. Проте я вірю, що Україна стане багатою й процвітаючою. Тому, буває, згадую директора Дніпродзержинського ремісничого училища, який сказав мені: «Спочатку треба метал виплавити, а потім кувати з нього вироби». От і в Україні треба вирішити головне — дати людям роботу, і все стане на місце.

Прототип героя популярного кінофільму

Запорізький журналіст Микола Зубашенко відкрив своїм читачам цікаву історію створення відомої кінострічки «Весна на Зарічній вулиці», яку знімали в Запоріжжі і саме на «Запоріжсталі». Тоді й перетнулися долі Григорія Пометуна та актора Миколи Рибникова. Вони були майже ровесниками. Молодий сталевар як міг допомагав актору увійти в роль Саші Савченка —головного героя стрічки.

Зрозуміло, образ, відтворений в кінотворі —узагальнений, але багато чого взято з біографії Григорія Пометуна.

Буду відвертим — давно я не мав такої приємної зустрічі з людиною, яку не можна не поважати і яка, здається, випромінює настрій злагоди, душевного спокою, впевненості в нетлінності своєї справи.

— Звичайно, сьогодні потужність нашого комбінату «Запоріжсталь» не та. Менше виплавляємо металу. Заробітки у сталеварів від 500 до 800 гривень. Наш директор Віталій Сацький дбає про колектив — у нас доплачують пенсіонерам, бо 74 гривні — це не адекватна зусиллям праці сталевара пенсія. А на комбінаті пенсіонерів сім з половиною тисяч! Вживають й інших заходів, щоб зберегти трудовий колектив. Він потрібний Україні. І нині, і, тим паче, в майбутньому.

— Григорію Костянтиновичу, ви людина заслужена й мудра. На вашу думку, який мусить бути вибір України? І на міжнародній арені, й у внутрішньому житті?

— Необхідно мати добросусідські стосунки з усім світом. Я люблю відвідувати різні виставки. Скільки нового бачиш там. Треба все корисне використовувати, щоб не винаходити велосипед. Для молоді важливо йти в ногу зі світовим співтовариством. Я свого часу побував на всіх металургійних підприємствах колишнього СРСР. І в сусідніх з нами державах. Вивчав усе нове, що там було стосовно нашої справи. Не треба, звичайно, забувати й старих друзів. Ми от брали участь в автопробігу на наших запорізьких автомобілях «Таврія» по Росії, Казахстану. Україну знають не тільки на пострадянському просторі, й у світі. Наші літаки, танки, ракети здобули собі добру славу. А тепер треба, щоб інші вироби завоювали ринок. В Україні все для цього є. У щасливому майбутньому нашої незалежної держави я не сумніваюсь.

— У житті кожного з нас наступає час підбиття підсумків, якихось важливих роздумів...

— Я жив працею. На моїх очах виріс комбінат «Запоріжсталь». Це епоха в металургії, і я був її сучасником. Не побоюся красивих слів — я фанат сталеливарництва. Наша праця тяжка, умови в цеху виснажливі, але іншої професії я б не бажав. Тільки цю. На схилі літ нагадує про себе душа. Я ніколи не цурався церкви. У рідному селі жив поряд з храмом. Очевидно, це вплинуло. Люблю читати Максима Горького й Олеся Гончара, Михайла Стельмаха й Миколу Рудя, вірші колишнього колеги по депутатству Бориса Олійника й нашого невтомного Петра Ребра. Відзначаємо в Запоріжжі річницю Тараса Шевченка. «Кобзарів» у нас вдома декілька, є й мініатюрні видання, й солідні.

— Отже, ви свідомий українець?

— Аякже. Мої батьки народилися на цій землі, в них було шестеро дітей. Тепер у мене вже є внуки. Щоправда, з українською мовою в нас на Запоріжжі проблеми. От і моя внучка знає рідну мову, але частіше говорить російською. Я до навчання в Дніпродзержинську не знав російської, а там все було лише мовою нашого сусіда. Та сподіваюсь, що й це питання розв'яжемо. Турбує мене робота нашої Верховної Ради. Запитую в нашого депутата Леоніда Анісімова (він у мене був підручним): «Коли ви вже знайдете спільну мову в парламенті? Треба ж діло робить». Україна у нас одна. Я от буваю в Трускавці, цікавлюсь справами Руху. Хороші програми були, а от здійснити не довелося.

Одне слово, треба йти вперед. Колись жили ми в Союзі, якби й тепер були в ньому, то немало українських хлопців полягло б у Чечні. Треба спробувати знайти свій шлях. Україна має змогу бути і багатою, і могутньою. Я з упевненістю дивлюся на нашу молодь. Вона допитлива, цілеспрямована. Тому я спокійний — є кому продовжити нашу справу.

* * *

Перечитав написане і піймав себе на думці, що таких матеріалів давно не готував. Людина праці, як ми ще недавно казали, випала з поля журналістської уваги. Ми захопилися політичними іграми, галасливою суєтою, нашу увагу привернули лжегерої й фарисеї.

І добре, що є на світі такі люди, як Григорій Пометун, котрі йдуть своєю дорогою, і їхня віра в правильності шляху наповнює серце добром і рівновагою.

Так і повинно бути в справжньому житті.

Віталій МАРТУСЬ.

«Я хочу бачити маму»

Сімдесятирічна жінка провела у таборах більш як сорок років. Її сорокарічна дочка — п'ятнадцять

Ніна Петрівна Іванова дитинство не згадує. Не тому, що вже восьмий десяток розміняла і багато що просто забула. А тому, що згадувати немає чого. В її житті дитинства не було — був дитбудинок. Не було і юності — була війна. І молодості не було — була в'язниця.

Мало хто пам'ятає ті роки, коли судили й саджали не за законами, а за указами. За Указом від 4.06.1947 р. було засуджено й Ніну Іванову. В 1948-му.

Одержала Ніна 15 років.

По-різному на людей впливає ув'язнення у таборах. Але, вважають фахівці, більшість із тих, хто потрапив туди, ламається. Особливо з молодих, що не мають твердого гарту. Дитбудинківський «гарт» Ніни Іванової не вимагав особливих зусиль для ломки. Вже у 1954-му Ніна одержала чергові десять років. За тим самим указом. А потім — понеслося: 1966-й, 68-й, 70-й... Усього — дев'ять судимостей. Сума строків — 51 рік. У 1991 році шістдесятип'ятирічна Ніна Іванова вже мала «звання» особливо небезпечної рецидивістки. Злодій-рецидивіст.

«Особливо небезпечна рецидивістка», що звільнилася у лютому 95-го, живе і працює двірником у будинку-інтернаті. «Начальник табору помогнув — ось і потрапила туди». У дні видачі зарплатні приходить останньою, коли черги немає. Адже якщо у когось щось пропаде, підозрюватимуть її. Хоча у день нашої зустрічі Ніна Петрівна плакала й скаржилася зовсім на протилежне — в неї поцупили шкарпетки й плаща, якого було видано їй як двірникові. Обікрали крадія! Та ще якого! Юридичний термін «рецидивіст» можна розглядати як «професіонал». Але не вважає себе за таку Ніна Петрівна.

— Сиділа за «кишеню», та яка я крадійка?.. Вкраду —піймаюся — посадять. Кожного разу отак, — розповідає старенька. — Нікого в мене немає. І дому немає. Все життя поневірялася.

Вона ніколи не сиділа за святковим столом у компанії. Ніколи не відзначала свій день народження. Жодного разу в житті не пила шампанського. Жодного разу не купувала й не одягала нову сукню. Не мала справжньої подруги. Їй ніколи не дарували квіти. Не було коханого і люблячого чоловіка. А діти є. Тільки про двох синів Ніна Петрівна нічого не знає — з дитинства не бачила: «Будуть йтить, і не пізнаю».

А з дочкою вона бачилася зовсім недавно. Це була одна з кількох у її житті зустрічей. Колись мати відвідувала Аллу в дитбудинку. Потім — Алла маму в таборі. Ще пізніше зустрілися там у одній якості — як засуджені. Перед останнім звільненням матері дочка прийшла до «зони» за четвертою судимістю на 7,5 року зі статусом особливо небезпечної рецидивістки.

Алла розповідала, що промовляти слово «мама» вона соромилася. Особливо коли були разом. Але на матір вона не ображена. Більше ображається на себе, на долю. А неньку дуже любить. Чекає. Остання їхня зустріч відбулася у грудні минулого року — Ніна Петрівна приїздила на побачення з будинку-інтернату. Привозила передачу. А коли сказала, що більше приїхати не зможе, Алла розплакалася. Все-таки рідна людина. Хоча про життя матері дочка майже нічого не знає. Знають інші. Зокрема, колишній заступник начальника колонії з оперативно-режимної роботи полковник у відставці Віктор Панченко. Віктор Федорович знайомий з Ніною Івановою з 1957 року. Ще зі строкової служби, коли охороняв периметр «зони» та конвоював засуджених на роботі. До речі, на роботу поза «зоною» відбирали найсумлінніших і найдисциплінованіших.

— До них належала й Іванова, — розповідає Віктор Федорович. — І не лише у 50-ті роки. Завжди. Вона вирізнялася працелюбством і старанністю.

Повернувшись на службу після училища вже оперативним працівником, Панченко знову зустрів її у таборі. І так — кілька багаторічних «зустрічей» з короткими проміжками між ними. Саме він допоміг їй розшукати дочку.

— У тому, що Іванова потрапляла до табору навмисно, я переконаний. Вона просто не могла жити поза «зоною», не пристосована. Вийшовши на волю й розтративши зароблені у таборі гроші, вона спеціально крала так, щоб попастися і повернутися до нас. Поверталася у нашому одязі, із заробленими в нас грошима. Навіть нагрудний знак не відпорювала. Дякувати Богові, що вона нині прижилася в інтернаті. Її й раніше влаштовували у схожі заклади. Вона тікала і знов — до нас. Це —свого роду хвороба. Людей, які провели у ВТК великі строки, тягне назад. Їх лікувати треба, а не виправляти. Та й кого «зона» виправила?

— Мені легко сидиться. Я майже ні про що не думаю. Жодних турбот. Навіть працювати не треба. А ось коли побачила по телевізору, як жінка викинулася з вікна, бо троє дітей годувати немає чим, — я плакала.

Наша зустріч з Аллою відбулася у жіночій колонії.

Йдучи, я спитав в Алли, чи хоче вона, щоб у свято їй подарували квіти.

— Ні, — відповіла моя співрозмовниця. — Я хочу бачити маму.

Сергій ПОТАПЕНКО.
Фото Валерія ШАЙГОРОДСЬКОГО.

Чернігів.

Хроніка. Факти. Події

● *Каїр*

Американці допомагають владнати конфлікт...

У Тель-Авіві відбулася зустріч офіцерів ізраїльської та палестинської служб безпеки. Вона пройшла в присутності американських представників, і на порядку денному було питання про відновлення співробітництва у боротьбі з ісламськими екстремістами. Цей контакт став результатом зусиль емісара адміністрації США Денниса Росса, що прибув днями до Ізраїлю.

● *Пномпень*

... І заважають встановити мир

Другий прем'єр-міністр Камбоджі Хун Сен висловив припущення про неможливість виникнення нової широкомасштабної війни у цій країні й звинуватив США у спробах нав'язати королівству своє бачення демократії й прав людини. США мають здобути урок з минулої історії — вогонь десятилітньої війни в Камбоджі, жертвами якої стали десятки тисяч людей, було запалено Вашингтоном, заявив Хун Сен в інтерв'ю американським журналістам у Пномпені.

● *Коломбо*

Вести діалог, але не мовою вогню

Президент Шрі-Ланки Чандрика Кумаратунге в черговий раз підтвердила прихильність своєї адміністрації до мирного розв'язання багатолітнього етнічного конфлікту в країні. «Єдиним способом якнайшвидшого відновлення міцного миру і стабільності в Шрі-Ланці є мирний діалог з тамільськими сепаратистами», — заявила в Коломбо ланкійський президент. Тим часом, як повідомляє міністерство оборони Шрі-Ланки, жорстокі бойові дії між урядовими військами і тамільськими сепаратистами відновилися після короткої перерви на півночі країни.

● *Париж*

Уся проблема – в президенті?

Лідер так званої «офіційної опозиції» Комор Аббас Джусуф, який перебуває в Парижі, зажадав від президента цієї країни Мохамеда Такі Абдулкаріма піти у відставку. Він вважає, що відставка президента — це єдина можлива політична альтернатива, яка дозволить уникнути трагедії у зв'язку із ситуацією, що склалася. Як відомо, політичне життя Комор охопила криза після того, як жителі одного з островів цієї держави — Анжуана — виступили за приєднання до Франції.

● *Бонн*

Платити мають не лише німці

За скорочення щорічного внеску Німеччини до бюджету ЄС на 6—7 мільярдів марок висловився міністр фінансів ФРН Тео Вайгель в інтерв'ю, опублікованому в журналі «Шпігель». Міністр висловив незгоду з тим, що ФРН несе 60 відсотків витрат ЄС, і зажадав «більш справедливого розподілу фінансового тягаря серед країн—членів ЄС».

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

Любовний трикутник по-слов'янськи

Білорусь, діючи, м'яко кажучи, непередбачувано в зовнішній і внутрішній політиці, а також завдяки «особливим» відносинам з російським ГРТ, стала останнім часом об'єктом пильної уваги як есендешної, так і світової громадськості. А версій про те, чого насправді хоче президент Олександр Лукашенко, просто не перелічити. Тому факт недавнього набуття чинності договору про дружбу, добросусідство та співробітництво між Україною та Білоруссю в світлі останніх подій набуває особливого значення.

Минулого тижня заступник міністра закордонних справ України Борис Гудима та Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Білорусь в Україні Віталій Курашик обмінялися в Києві ратифікаційними грамотами. Як підкреслив Б. Гудима, договір закріпив «основоположні принципи існування двох держав, такі, як непорушність кордонів, поважання суверенітету і територіальної цілісності, рівноправність і невтручання у внутрішні справи одне одного».

Чого ще бажати? Хіба що втілення в життя документально зафіксованого. Але... На фоні «биття горщиків» зі своїм партнером по союзу білоруські дружні кроки в бік України виглядають щонайменше інтригуюче.

Особливо після недавнього епізоду, пов'язаного з висловлюванням Олександра Лукашенка з приводу пожорсткішання заходів контролю на кордоні з Україною. Не встигли засоби масової інформації вхопитися за таку благодатну тему, що так чудово вкладалася в загальну схему з «репресованими» російськими власкорами, як на тобі: яке пожорсткішання? Хто таке сказав?

На брифінгу в Мінську заступник міністра закордонних справ Білорусі Михайло Хвостов тільки руками розвів: Білорусь розглядає Україну як дружню державу.

А тим часом у Москві пристрасті навколо ув'язнених у Гродно журналістів продовжують розпалюватись, і конфлікт поступово виходить на рівень президентів. Українські обивателі спостерігають події зі змішаними почуттями: «Молодець Лукашенко — не боїться Москви...», «Камікадзе — йому Росія перекриє кисень...», «Та що він загордився? Це відверте порушення прав людини...» тощо. Деякі російські засоби масової інформації вважають, що Мінськ іде на принцип: якщо комусь щось не подобається, то і союз можна розвалити.

А ось це вже цікаво, і Москву такий розклад зовсім не влаштовує. З ким же тоді протистояти НАТО? До Китаю далеко, а Білорусь — лиш руку простягни, а не дається. І товаришує з Києвом.

Виступаючи перед журналістами після вручення ратифікаційних грамот, В. Курашик відзначив динаміку, добросусідство й дружність україно-білоруських відносин і підкреслив, що «сьогодні Білорусь і Україна подають приклад того, як дві незалежні держави, хоч і відрізняючись одна від одної своїми геополітичними та економічними потенціалами, знайшли такий спосіб взаємовідносин, якому абсолютно чужі погорда, нетерпимість, несприйняття права на вільний вибір шляхів розвитку державності». Цитату наведено не без наміру. Щось подібне не так давно і в іншій столиці ми вже чули. Чи не так?

І останнє. Щодо версій. Можливо, Лукашенко щодо Росії поводиться як вередлива дитина, яка розуміє: що б він не зробив, його все одно не позбудуться. Перш за все союз Білорусі й Росії — це один із ходів у багатоходовій грі, що розігрується Мінськом, та так, що провідним гравцем відчуває себе Москва. А Лукашенко не паяц і блазень (див. версію першу), як наївно вважає багато хто, а хитрий і розумний політик. І тоді цікаво, в якій ролі виступатиме Україна в білорусько-російській кризі, що загострилася?

Яна СТАДІЛЬНА.

Володимир СТРОЙ, «Голос України» (з Риги)

Не заробимо — то надрукуємо...

Естонську Республіку нерідко ставлять за взірець двом іншим прибалтійським державам: темпи реформ, а також доволі висока швидкість просування до Європейського Союзу та НАТО, досить високі Правда, політики і громадськість Литви та Латвії сприймають такі думки критично й доволі часто їх спростовують.

Але ніхто ще не спростував таку інформацію: Естонія лідирує у виробництві... фальшивих грошей. Минулого року естонська поліція вилучила з обігу банкноти на суму 260 530 доларів США. За цим показником Естонія посіла 22-е місце у світі.

Є, однак, шанси сподіватися, що республіка «на досягнутому» не зупиниться. Недавно поліцією вилучено з обігу майже мільйон доларів сотенними банкнотами. Усі вони — нового, що увійшов в обіг лише минулого року, зразка. Крім «папірців» поліцією знайдено і друкарню. Розміщена вона в центрі Таллина, офіційно виготовляла візитні картки, а неофіційно — долари, рублі й іншу валюту. Чи друкувало «підприємство» гривні — поки невідомо. Слідство, принаймні, такої інформації не поширювало.

Горілку дискримінують

Європейський Союз черговий раз вказав Фінляндії на те, що її політика обмежень на ввезення алкогольних напоїв суперечить принципам вільної торгівлі. Європейська комісія навіть направила Гельсінкі офіційне повідомлення про те, що запроваджені фінськими властями обмеження на ввезення алкоголю з Росії та Естонії є порушенням встановлених ЄС правил.

Йдеться про запровадження в травні минулого року у Фінляндії заборони безмитного ввезення до країни будь-яких спиртних напоїв, включаючи пиво, для тих громадян, які знаходилися за кордоном не більше 20 годин. Інший підзаконний акт не дозволяє іноземним громадянам привозити з собою до Фінляндії алкоголь у тому випадку, якщо їх перебування на фінській території не перевищує трьох діб.

На знімку: колоритне тибетське свято «Сюєдунь».

За Клінтона ще заплатять. Та не більше

Для численних помічників президента США Білла Клінтона настали непрості дні. Кошти, виділені на поїздки співробітників Білого дому на 1997 фінансовий рік, що закінчується 30 вересня, практично вичерпано.

Фінансові проблеми торкнулися безпосередньо і самого Білла Клінтона. Вони призвели до того, що американський президент навіть у свою чергову відпустку, яку він проводить на острові Мартас-Вінъярд в Атлантиці поблизу узбережжя штату Массачусетс, відправився лише з шістьма помічниками. Справа дійшла вже до того, що один зі старших співробітників Білого дому погодився сплатити з власної кишені за авіаквиток для заступника прес-секретаря, щоб той зміг змінити свого колегу під час відпустки глави держави.

Винна мафія. Але чия?

Світ цього тижня

Що це, нова «гаряча» точка? Хто зацікавлений у загостренні ситуації в Таджикистані? Події тільки набирають обертів, і відповіді на запитання залишаються відкриті. А тим часом російські ЗМІ поволі нагнітають обстановку. Стає не по собі, тому що сценарії таких конфліктів знайомі до болю і мирно розв'язувати криваві розборки завжди набагато важче, ніж розпочати.

І все ж громадсько-політична обстановка в таджицькій столиці після декількох днів сутичок між підрозділами бригади спецназу МВС під командуванням полковника Сухроба Касимова і збройними прибічниками голови республіканського митного комітету Якуба Салімова дещо стабілізувалася, зокрема і в епіцентрі конфлікту — в північній частині міста. Прийнято звернення до народу Таджикистану. У ньому — заклик зберігати спокій, витримку, пильність, не піддаватися на провокації, дотримуватися законів і Конституції країни.

Як «доволі тривожну» охарактеризувала ситуацію в Душанбе та ряді західних і південних районів республіки Рада безпеки Таджикистану. Вона прийняла звернення до сторін збройного конфлікту і запропонувала їм протягом трьох діб скласти зброю, а військовим підрозділам, які беруть у ньому участь, повернутися у місця постійної дислокації. Під посилену охорону урядових сил буде взято низку народногосподарських і стратегічних об'єктів.

Відповідальність за відновлення громадського порядку в Душанбе покладено на правоохоронні органи республіки, зокрема на підрозділи президентської гвардії, повідомляє ІТАР-ТАКС. Однак загальновідомо, що президентські позиції, хоча й відчайдушно підтримувані Москвою, насправді доволі нестійкі.

Президент Таджикистану Емомалі Рахмонов звинуватив у дестабілізації обстановки в Душанбе та ряді районів республіки «деструктивні сили, яким у цей складний і доленосний час не до душі мир і злагода в республіці». «Ті, хто провокує воєнне протистояння, пов'язані з економічною мафією, наркомафією і злочинним світом». Глава держави закликав населення республіки сприяти правоохоронним органам у боротьбі з організованою злочинністю і збройною мафією. Розв'язання всіх конфліктних питань має здійснюватися тільки шляхом переговорів, підкреслив Емомалі Рахмонов.

Яна ОСАДЧА.

«У майбутньому центр світового українства обов'язково перейде в Україну. А сьогодні...»

Юрист Петро Саварин — визначний громадський діяч Канади. Тривалий час очолював Світовий конгрес вільних українців, був канцлером Альбертського університету, президентом консервативної партії провінції Альберта.

—Пане Петре, ваше твердження, яке я виніс у заголовок нашого інтерв'ю, звучить парадоксально. Адже сьогодні Україна — незалежна, визнана світовою спільнотою держава, і разом з тим ви вважаєте, що тут не дозріли умови для вільного розвитку українства.

—Для початку уточнимо, що ми розуміємо під «українством». Найперше — це культурно-освітнє поняття. І тому, на мій погляд, поки що немає умов в Україні для його розвою. Тут ще дуже сильний тиск на суспільне життя політики, яка впливає негативно і на культуру, і на науку, і на мистецтво. Наприклад, ми не можемо втручатися в тутешнє церковне життя. Це справа України: розв'язати проблему стосунків між конфесіями тощо. Згадаймо приклад з Лисенком. Саме політика зробила зі здібного науковця невігласа. Ось чому, гадаю, центр українства поки що мусить бути або ж в Америці (у США чи Канаді), або ж у Європі (скажімо, в Німеччині). І в такий спосіб буде гарантовано справді вільний розвиток культурно-освітнього життя.

—Можливо, наша розмова додасть читачеві нової інформації для розуміння ваших думок, досить незвичних. Тому, будь ласка, кілька слів про вашу діяльність в Едмонтоні — столиці провінції Альберта.

—До п'ятдесятих років наш університет був цілком англомовний. Нас це турбувало. Тому розпочали з вечірніх курсів української мови та літератури. Піонером тут був син Василя Стефаника — Юрій. З 1955 року домоглися того, щоб в Альбертському університеті відкрили кафедру української мови. Паралельно почали працювати у школах — спочатку в старших класах, потім – в молодших і, врешті, — в дитсадках. Нас підтримали у провінціях Саскачеван та Манітоба. Поступово ввели у вищій і середній школах нашої провінції двомовну систему освіти.

А нині маємо в Альбертському університеті чи не єдину у світі кафедру фольклористики.

Отак ми зуміли в англомовному університеті посісти своє гідне місце. Серед професорів-українців —відомий в науковому світі історик Іван Лисяк-Рудницький, двотомник праць якого побачив світ і в Україні. Назвемо ще поета й перекладача Олега Зуєвського.

—Тобто українська діаспора доклала немало зусиль, щоб її представники посіли помітне місце в канадській та американській науці. У США наші земляки — на другому місці (після євреїв) серед викладачів вищої школи — іноземців.

—Це так. Але я живу в Канаді, то про неї й говоритиму. Після того, як ми, можна сказати, українізували значну частину діаспорної молоді, взялися за інші справи. 1975 року заснували Канадську фундацію українських наукових студій. А пізніше й Канадський інститут українських студій, тепер відомий і в Україні своїми професорами та книжковими виданнями. Три десятиліття цим інститутом керував професор Манолій Лупул. Найпомітнішим проектом КІУС стало видання англійською мовою «Енциклопедії українознавства» (5 томів). Тепер готуємо шостий том, адже повинні внести багато змін та доповнень у зв'язку з проголошенням української державної незалежності. Цю п'ятитомну енциклопедію розіслано в посольства, бібліотеки, наукові установи. Це дорогий проект, але ми ніколи не рахувалися з матеріальними затратами, коли йшлося про українські справи. Гроші надходять і з благодійницьких внесків, і від канадського уряду. На кожний пожертвуваний долар Канада додає два, у такий спосіб заохочуючи громадян до участі в розвитку духовності.

Не можу не наголосити, що ми в деяких працях обійшли навіть Гарвардський інститут україномовних студій в США. У нас міцніша матеріальна основа, отже, більша підтримка громадянства.

—Пане Петре, в чому ще виявляють свою активність канадські українці?

—Усюди, де є можливість: в науці, бізнесі, війську. Ми в Альберті, домігшися успіхів на ниві освіти, взялися за політику. Я тривалий час очолював консервативну партію провінції. Наш однопартієць Б. Малруні був прем'єр-міністром Канади й не без нашого впливу одним з перших визнав незалежність України. До речі, американський уряд не чекав такого швидкого рішення й висловив своє невдоволення цим кроком канадського уряду. Але потім і сам послідував за Канадою.

Віталій АБЛІЦОВ.

Інтерв`ю з начальником Управління внутрішніх справ України в Чернігівській області полковником міліції Валерієм БЕВЗЕМ

НЕ ПЛАКАТИСЯ, А ПРАЦЮВАТИ

— Валерію Ананійовичу, на початку нинішнього року в розмові з журналістами ви порівняли зведення про оперативний стан в області з повідомленнями з театру бойових дій. Протягом 1996 року на території Чернігівщини було скоєно понад 11 тисяч 700 злочинів, що на 3,6 відсотка більше, ніж позаторік. До того ж висока питома вага тяжких злочинів — понад 4,5 тисячі, зокрема 136 убивств. Наскільки вдалося переломити ситуацію за час, що минув?

— Нині ми розкриваємо 75 відсотків злочинів. А навмисних убивств, тяжких тілесних ушкоджень, зґвалтувань розкриваємо 90 — 92 відсотки. До речі, й скоєно за цей час тяжких злочинів на 4 відсотки менше, а навмисних убивств — на 14 відсотків. Менше стало квартирних крадіжок, пограбувань та розбійних нападів на громадян. І все ж кардинально змінити криміногенну обстановку не вдалося. Можна говорити лише про деякі позитивні тенденції.

— Тобто, образно кажучи, поле бою зі злочинністю залишається досить гострою больовою точкою суспільства. Які ж конкретні заходи здійснюють правоохоронці, щоб розвинути успіх, що ледь почав проглядатися?

— Один з напрямів роботи — це розкриття злочинів по гарячих слідах. З цією метою оперативно-слідча група постійно підтримує зв`язок із усіма райвідділами міліції. Обстановка знаходиться під контролем буквально щохвилини. Якщо виникає потреба, негайно виїжджаємо на місце скоєння того чи іншого злочину, вживаємо конкретних заходів і досить часто маємо позитивний результат.

— Чи не могли б навести приклади?

— Будь ласка. Вони є щодня. Ось останнє оперативне зведення. В ході проведення оперативно-розшукових заходів встановлено особу невідомого чоловіка, труп якого знайдено за кілька днів до цього закопаним у лісовому масиві біля села Снов`янки. За підозрою у скоєнні вбивства затриманий мешканець обласного центру. Прізвище його називати зарано, але з усього видно, що затримали його, маючи на це вагомі підстави.

— Це — приклад вдалого виходу на слід хоча одного, але небезпечного злочинця. Розкривати злочинні угруповання, мабуть, набагато складніше...

— Певна річ. Але і тут маємо певні позитивні напрацювання. Згадуваного нами дня співробітниками управління боротьби з організованою злочинністю та спецпідрозділу «Сокіл» на одній із вулиць обласного центру затримано злочинне угруповання в кількості 14 чоловік, з яких четверо — місцеві, а десятеро —кияни. Із застосуванням фізичного насильства вони вимагали у чернігівських підприємців 15 тисяч доларів, у одного з яких ще раніше, погрожуючи вогнепальною зброєю, відібрали автомобіль «Мерседес». Затримані теж не пішки ходили: у них вилучено два автомобілі «БМВ», «Део-ексерo» та «ВАЗ- 21099», а також вогнепальну і холодну зброю, сучасні засоби зв`язку.

— Але сталося це в обласному центрі, де у міліції, звичайно, більше сил і можливостей. У «глибинці» ж злочинцям, очевидно, вдається діяти з меншим ризиком.

— Для нас не існує понять «центр» і «глибинка», коли йдеться про оперативну обстановку. І поділу злочинності на місцеву й столичну — також. Маємо, зокрема, відомості про злочинну групу з міжрегіональними зв`язками. Знаємо, що до неї входить (дані, зрозуміло, попередні) 21 особа. Діють вони на стику Чернігівської і Сумської областей. Із 38 скоєних групою злочинів 25 припадає на Бахмацький, Ічнянський, Корюківський райони Чернігівщини та на сам Чернігів. Злочинці, так би мовити, «під ковпаком» і, зберемо необхідні докази, опиняться в наших руках.

— Оскільки ви зачепили таке поняття, як міжрегіональна злочинність, то варто згадати й міжнародну. Тим більше, що Чернігівщина знаходиться на стику кордонів Росії, України та Білорусі. Як розвивається взаємодія між правоохоронцями цих держав?

— Раніше укладені угоди про взаємодію пролонговані. Існує кілька напрямів роботи, зокрема й спеціальні плани боротьби з нелегальною міграцією, незаконним переміщенням наркотиків та інше. В ході операції «Канал» нещодавно затримали з великою кількістю наркотичної сировини шістьох її експедиторів. З них троє наших із Городнянського району, а троє з Брянської області Російської Федерації.

Значно активізували боротьбу з нелегальною міграцією. Тут хотілося б відзначити нового керівника паспортного відділу підполковника міліції Віктора Козаченка, заступника начальника УМВС з громадської безпеки полковника міліції Івана Пономаренка. Цього року вже притягнуто до адміністративної відповідальності більше тисячі нелегальних мігрантів. Серед них — представники Індії, Китаю, Афганістану, Бангладеш, не говорячи вже про громадян близького зарубіжжя із суміжних Білорусі та Росії. Більше двох з половиною сотень нелегалів депортовано...

— Ви поки що не згадали про економічну злочинність.

— Буквально вночі перед нашою розмовою за допомогою гомельських колег ми затримали сім великовагових автомобілів з незадекларованим товаром на суму майже в 1,5 мільйона американських доларів. Обов`язково доведемо цю справу до логічного кінця. Боротьбою з економічною злочинністю, як того постійно вимагає Президент України Леонід Кучма, ми повинні захищати і захищаємо наш внутрішній ринок, економіку України.

— Давайте перейдемо до теми міліція і громадськість.

— Тут, мабуть, треба починати із завоювання міліцією авторитету в громадян. Якщо ми не будемо зловживати складанням протоколів у випадках, коли цілком вистачить усного зауваження, скажімо, водієві, який допустив незначне порушення правил дорожнього руху, то це справді позначиться на авторитеті міліції. Тоді й помічників добровільних у нас побільшає. І взагалі роботу нашу мають оцінювати люди. Отож, як і вимагається колегією МВС і особисто міністром Юрієм Кравченком, почали створювати в області комісії громадського контролю за діяльністю міліції, щоб не з`являлися серед людей з міліцейськими погонами бездушні чиновники чи й прямі порушники законів.

— А таке теж, як відомо, трапляється...

— На жаль. Тільки до дисциплінарної відповідальності за півроку притягнуто майже 450 працівників внутрішніх справ області. Протягом цього часу ми змушені були замінити п`ятьох начальників райвідділів, чотирьох начальників управлінь та відділів УМВС, частину керівників середньої ланки.

— Але не все ж залежить і від самих працівників міліції. Навіть найдосвідченіший правоохоронець без відповідного технічного забезпечення часом виявляється безсилим перед обставинами, а інколи — і перед злочинцем...

— Ви зачепили болючий бік нашої повсякденності. На ефективність роботи органів внутрішніх справ негативно впливає нестабільність у суспільстві, зокрема загострення економічної кризи, недосконалість правового законодавства. За перше півріччя ми витратили понад 16 тисяч людино-днів нераціонально. Понад 2,5 тисячі працівників міліції були задіяні для підтримання громадського порядку під час різних мітингів, пікетувань. Не перевелися ще люди, котрі діють за принципом «чим гірше, тим краще», ті, що цілеспрямовано намагаються розхитувати корабель державної стабільності.

Не додають ентузіазму і результативності недостатнє забезпечення міліції транспортом, засобами індивідуального захисту, зв`язку, нерегулярна виплата заробітної плати.

Але ми покликані за найважчих умов не плакатися, а працювати. Ми це робимо і будемо робити.

Олександр ОЛІЙНИК.
(ДІНАУ-Укрінформ).

Чернігів.

Соціальний захист

Як звестися на ноги, якщо економіка на милицях?

ЖИТОМИРЩИНА належить до лідерів серед областей України за питомою вагою пенсіонерів. Демографічна ситуація й раніше була тут непростою, а ще більше ускладнилася після аварії на ЧАЕС.

— Тому я переконаний, що саме з Житомирщини мають надійти найбільш виважені пропозиції, як реформувати пенсійну справу, систему соціального захисту, —пояснив свій вибір адреси для робочої поїздки віце-прем'єр-міністр України з питань соціальної політики, міністр праці та соціальної політики Микола Білоблоцький.

Господарі відстоювали свої переконання в тому, що призначенням пенсій сьогодні займається забагато відомств, а служба житлових субсидій економічно неефективна, адже допомоги потребує більшість населення. Віце-прем'єра переконували, що в області в умовах кризи шукають власні підходи соціального захисту. Взято на облік тих, хто справді не може обійтися без додаткової допомоги, вдосконалюють діяльність територіальних центрів, які обслуговують таких людей. Удалося зберегти мережу будинків-інтернатів для ветеранів саме завдяки тому, що в цих закладах створено підсобні господарства, які вже на 60—90 відсотків забезпечують продуктами. Віце-прем'єр відвідав у Баранівці один з магазинів, де видають пенсіонерам і бюджетникам заборговані пенсії та зарплати товарами, виробленими на підприємствах області. Таких спеціалізованих торговельних закладів в області вже більше півсотні.

Однак ці магазини нагадують милиці для хворої економіки. А дієвою система соціального захисту буде лише тоді, коли економіка стане на обидві ноги...

Олексій КАВУН.
Житомирська область.

МІНТРАНС У ТРАНСІ,
або Кадрова чехарда на капітанському містку

Для державних службовців міністр — розумніший за царя Соломона, гарніший за артиста Боярського і святіший за самого Папу Римського. Тож коли він раптом зникає, всі відразу ж втрачають точку опори. А Міністерству транспорту особливо не щастить. Тільки-но звикнеш до начальства, тільки полюбиш, аж його вже немає. З високого начальства спочатку «корабель» полишив перший міністр транспорту незалежної України Орест Клімпуш. Сталося це три роки тому. Через рік, у червні 1995, за ним зійшов з корабля і перший заступник міністра Олександр Артеменко. Приблизно через півроку по цьому пішли один за одним ще два перших заступники: Валерій Цибух і Леонід Железняк.

У травні 1997 року капітанський місток залишив і другий міністр транспорту — Іван Данькевич, не пропрацювавши на цій посаді й двох років. Тож у таки місяця стрибнули за борт ще два його заступники: Олександр Золотоверх і Віталій Рева. Лише місяць згодом за ними подався й Анатолій Бебешко, який пропрацював на посаді заступника менш як півроку.

Проте абсолютний рекорд у кадровій чехарді встановив третій міністр транспорту — Микола Круглов, якого висмикнули з поста голови Миколаївської обласної адміністрації заради того, аби через півтора місяця повернути назад... І залишився тепер самодин заступник міністра Леонід Костюченко, котрого указом Президента України було названо нещодавно першим. Важко уявити, скільки нагальних державних справ одразу звалилося на його бідну голову, зважаючи на той факт, що він до всього ще й народний депутат України...

Зрозуміло тепер, чому міністерство хитається, як корабель у штормову погоду.

Безперечно, така кадрова чехарда до добра не призводить. Тож постає запитання: чи потрібне саме міністерство, коли його ніяк не можна забезпечити надійним керівництвом?

Аркадій СОКОЛОВСЬКИЙ,
прес-центр Міністерства транспорту України.

P.S. Коли верстався номер, стало відомо, що міністром транспорту призначено Валерія Черепа.

Як жити далі!

Дієта не за власним бажанням

За даними відділу бюджетів населення Волинського обласного управління статистики, чотири сім'ї із п'яти, що мешкають у сільській місцевості, перебувають за межею бідності. Тобто їхні доходи не досягають навіть офіційного рівня межі малозабезпеченості —70,9 гривні. Торік, наприклад, грошовий дохід у середньому на одну міську сім'ю становив 1889 гривень, сільську — 1360 гривень, на члена сім'ї на місяць — відповідно 54 і 33 гривні. У першому кварталі цього року доходи населення дещо підвищилися: в місті вони зросли до 63 гривень на члена сім'ї на місяць, у селі — до 39 гривень. Майже половину бюджету сільські сім'ї витрачають на придбання одягу, взуття, інших промислових товарів. Але купівля меблів, предметів культурно-побутового призначення для більшості населення стала неможлива. Так, придбати телевізор могла одна сім'я із ста, холодильник — одна із п'ятдесяти, пральну машину — одна з двохсот, швейну — лише одна з трьохсот. Нинішнього року у 8 разів менше, ніж торік, купують хліба, в 7 разів —ковбасних виробів, в 1,3 раза — олії. Як жити далі?

Богдан БЕРЕКЕТА.
Волинська область.

Коли вдома ніхто не чекає

На Другій Набережній у Миколаєві відкрито перший міський притулок. Тут тихо, чиста постіль, чотириразове харчування, медична допомога, вихователі. Сюди доставляють дітей від 3 до 18 років, які не мають домівок, бродяжать, жебракують, потребують захисту. До притулку дитина може звернутися й сама. Ось простий приклад: підліток повернувся додому, вдома — п'янка, сварки, різанина (батьки «розважаються»). В такому випадку він зазвичай ішов ночувати до друзів, або ж у підвал чи на горище.

На фото: директор притулку Володимир Бережний і перші відвідувачі Сашко Бахталовський та Олег Моторний.

Фото Олександра КРЕМКА. (ДІНАУ-Укрінформ).

Освіта

Вчителів української готуватимуть в Євпаторії

Відтепер учителів української мови та літератури в Криму готуватимуть не лише в Сімферопольському держуніверситеті, а й у Євпаторії. Міністр освіти України підписав наказ про створення в курортному місті філії державного педуніверситету імені Драгоманова. Передбачається створити дві навчальні групи, в яких здобуватимуть спеціальність викладачів української мови та літератури 25 студентів. Як повідомили в Євпаторійському відділі освіти, в регіоні бракує вчителів української. Водночас зацікавленість учнів та батьків у вивченні цього предмету зростає. Сімферопольський державний університет, який завжди був кузнею таких кадрів, тепер не в змозі забезпечити все зростаючий попит.

Володимир ПРИТУЛА.
Крим.

Медицина

Хрест на серці

ПЕРШИЙ в Україні кабінет довіри Українського центру профілактики і боротьби зі СНІДом у Києві, який існує з 1987 року, тричі змінював свою адресу. Всі будівлі, до яких його поселяли, було визнано аварійними. Нинішнє приміщення також потребує капітального ремонту. Збіг обставин чи віддзеркалення ставлення до проблеми в державі? Про це — розмова нашого кореспондента з Оленою ПУРИК-БОНДАРЕНКО, лікарем-консультантом кабінету довіри, завідувачкою диспансерного відділення Українського центру профілактики і боротьби зі СНІДом.

AIDS
СПИД

— Усі нібито розуміють важливість цієї проблеми, ніхто начебто не відмовляє, але коли доходить до конкретних справ — мовчання. Нині у столиці конче потрібний ще один кабінет анонімного обстеження на Лівобережжі. З нашою допомогою працюють фахівці в аналогічних кабінетах у 15 областях, лікарі-інфекціоністи, психологи. Адже для роботи в таких закладах навіть санітарку треба готувати досить специфічно.

— Хто вони — пацієнти кабінету довіри?

— Представники усіх верств населення — від маленьких діток, які стали жертвами насилля, 12—13-літніх підлітків до старенських бабусь. Спочатку серед інфікованих були здебільшого гомосексуалісти чи гетеросексуальні особи. За останні два роки майже 90% ВІЛ-позитивних — ін'єкційні наркомани, чоловіки віком 18—23 роки. Буває, людям встановлюють діагноз під час обстеження в якійсь лікарні. До речі, закон про запобігання захворюванню на СНІД передбачає, що примусово можна обстежувати лише наркоманів, які перебувають на обліку, та жінок секс-бізнесу. Однак бувають і такі випадки: у 70-річної жінки з хворим серцем в одній із престижних клінік чомусь вирішили взяти аналіз на СНІД, нічого не пояснивши.

Учора до нас звернулися молодята, обоє наркомани, у яких виявлено позитивний аналіз на ВІЛ. Вони мешкають у селі й уже замучилися кожні два тижні їздити до райцентру на обстеження. На жаль, навіть медики на місцях нині добре не знають, як треба поводитися з такими людьми. А готові до друку поради лікарям, як працювати з хворими на СНІД, інші наукові розробки намертво залягли в шухлядах.

— Як лікарі повідомляють людині, якщо її аналіз підтвердив припущення? Адже це складний психологічний момент.

— Коли люди дізнаються про свій діагноз, вони реагують по-різному. Хтось категорично заперечує, мовляв, почувається здоровим, хтось звинувачує і картає себе, хтось погрожує помститися тим, хто заразив. Безперечно, це передусім — емоційний шок. Тому, перш ніж зробити аналізи, обов'язково проводимо дотестову консультацію з лікарем і психологом. Наше завдання — допомогти людям зберегти сенс життя, не втратити власної гідності, родинних зв'язків і, зрештою, себе. Якщо це наркоман, розтлумачуємо, що треба лікуватися насамперед від наркотичної залежності, інакше можна померти ще задовго до того, як захворіти на СНІД. Хворі переходять під диспансерний нагляд, діє центр взаємодопомоги «Ми з вами», який об'єднує ВІЛ-позитивних і волонтерів.

— Однак в Україні ці люди, на жаль, приречені. На лікування СНІДу в розвинутих країнах витрачають 5—6 тисяч доларів щомісяця. А яку надію їм можете дати ви?

— Справді, хоча в законі продекларовано безплатне лікування від СНІДу, держава нині не в змозі повністю взяти це на себе. Усі новітні препарати дуже дорогі, їх кількість обмежена, і світові фірми-виробники не робитимуть нам знижок. У своєму розпорядженні маємо лише один відносно вірус-специфічний препарат. Якщо починати давати ліки на ранніх стадіях інфікування, можна загальмувати розвиток вірусу, і тоді людина має надію дожити до того часу, коли буде винайдено нові ліки. Вважаю, що в найближчі 10 років обов'язково відбудеться прогрес у розвитку фармакологічної промисловості.

Юліана ШЕВЧУК.

Для довідки: за станом на 1 липня 1997 року в Україні було зареєстровано 21616 ВІЛ-позитивних, 11171 ВІЛ-інфікованих, 299 (із них 20 дітям) встановлено діагноз СНІД. 121, у тому числі 20 дітей померли. Лише за червень нинішнього року діагноз «ВІЛ-позитивний» було встановлено 790 особам.

До уваги акціонерів

Відкритого акціонерного товариства «Дніпрокисень»

30 вересня 1997 року, о 10 годині в приміщенні актового залу адміністративного корпусу ВАТ «Дніпрокисень» за адресою: Дніпропетровськ, вул. Киснева,1, відбудуться позачергові загальні збори акціонерів ВАТ «Дніпрокисень».

Реєстрація акціонерів буде проводитись 30 вересня 1997 року у вестибюлі адміністративного корпусу ВАТ «Дніпрокисень» з 8 до 10 години.

Порядок денний:

1. Про збільшення статутного фонду товариства.
2. Про внесення змін та доповнень до статуту ВАТ.

Зміни та доповнення до порядку денного зборів приймаються правлінням до 21 серпня 1997 року.

Для участі у зборах акціонери повинні представити мандатній комісії:

— документ, що посвідчує їх особу;

— представники юридичних осіб — довіреність на право участі в зборах,

— виписку з реєстру акціонерів (свідоцтво права власності).

У випадку неможливості особистої участі у зборах акціонер може передати право голосу іншій особі за довіреністю. Для одержання довідок та необхідної інформації звертатись до відділу по роботі з акціонерами за адресою:

320037, Дніпропетровськ, вул. Киснева,1. Телефон 27-69-09. Факс 27-20-52.

Правління ВАТ «Дніпрокисень».

ВАТ «Птахофабрика «Рожищенська» повідомляє,

що перші загальні збори акціонерів відбудуться 20 вересня 1997 року о 12 годині за адресою:

264300, смт. Дубище Волинської області Рожищенського району в приміщенні актового залу школи.

Початок реєстрації акціонерів— о 8 годині.

Порядок денний:

1. Звіт голови правління ВАТ про результати господарсько-фінансової діяльності з часу його створення.
2. Прийняття статуту ВАТ у новій редакції.
3. Вибори керівних органів ВАТ.
4. Різне.

Учасникам зборів потрібно мати з собою паспорт.

Телефон для довідок 2-14-56.

Правління ВАТ.

JOINT STOCK BANK — АКЦІОНЕРНИЙ БАНК

Private-excel — Приват-ексел

Информация о седьмом выпуске акций

А. Характеристика эмитента

Акционерный банк «Приват-Эксел» зарегистрирован Национальным банком Украины 1 декабря 1992 г. за № 131. Последняя перерегистрация уставного фонда произведена 19.12.1996 г. на сумму 3 410 000 грн.

Учредителями банка являются граждане Украины.

Юридический адрес:

Украина, 310052, г. Харьков. ул. Краснооктябрьская,90.

Предметом деятельности банка является предоставление полного комплекса банковских услуг, предусмотренных действующим законодательством Украины и лицензией Национального банка Украины.

Высшим органом управления банка является собрание акционеров, которое созывается не менее одного раза в год.

В период между очередными собраниями управление банком осуществляет исполнительный орган — правление.

Председатель правления — Лисицкая Инна Афанасьевна, образование высшие, по специальности «Финансы и кредит», имеет 26-летний стаж работы в банковской системе.

Главный бухгалтер — Махно Людмила Владимировна, образование средне-специальное, стаж работы в банковской системе 22 года.

Численность работающих на 01.07.1997 г. составляет 59 человек.

Баланс АБ «Приват-Эксел»

Актив	на 01.07.97г. Сумма грн.	на 01.01.97. Сумма грн.	Пассив	на 01.07.97г. Сумма грн.	на 01.01.97. Сумма грн.
Касса:			Фонды банка:		
в национальной валюте	512225	574972	Уставный фонд	3410000	3410000
в иностранной валюте	415277	113013	Резервный фонд	237921	176273
			Другие фонды	659133	518866
Средства на корреспондентском счете в НБУ	1241168	400754	Расчетные и другие счета клиентов:		
			в национальной валюте	674762	574866
			в иностранной валюте	1866	2260
Корсчета в других банках в иностранной валюте	745388	243480	Вклады и депозиты	365742	122523
Кредиты, выданные банком	2188080	3273280	Собственные средства банка в иностранной валюте	200958	196909
Государственные ценные бумаги, приобретенные банком	22251	19681	Кредиторы банка	1666326	422771
Основные средства	362385	346172	Прочие пассивы	98093	79
Отвлеченные средства	1755182	2588401	Прибыль банка	1755182	2588401
Дебиторы банка	1573299	221797			
Прочие активы	254728	231398			
Баланс	9069983	8012948	Баланс	9069983	8012948

Основные финансовые показатели

	на 01.07.97(тыс. грн.)	01.01.97 (тыс. грн.)
Доход	2164	3202
Затраты	409	614
Балансовая прибыль	1755	2588
Чистая прибыль	1141	1678

Б. Описание деловой деятельности эмитента

Банк осуществляет кредитно-расчетные операции в пределах собственных и привлеченных ресурсов и валютные операций.

Банк имеет лицензию Национального банка Украины на право осуществления операций с валютными ценностями.

на 1.07.97 г. ресурсы АБ «Приват-Эксел» 6 808 136 грн.

Все ресурсы собственные, межбанковских кредитов не имеет. Задолженность по ссудам на 1.07. 1997г. составляла 2 188 080грн.

Ссуды выдаются преимущественно государственным структурам —жилищно-коммунальное хозяйство сроком до 1 года.

Задолженности по просроченным кредитам у банка нет.

Банк систематически соблюдает все экономические нормативы ликвидности, платежеспособности и резервные требования.

Экономические санкции с момента образования банка не применялись.

По результатам деятельности за I пол. 1997 г. финансовое состояние банка продолжает оставаться высоко устойчивым. Убытков нет.

В. Сведения об эмиссии ценных бумаг

Решение о седьмом выпуске акций принято собранием акционеров 02 июля 1997 г., протокол № 18.

Финансовые ресурсы, полученные в результате эмиссии акций, будут использованы в целях экономического и социального развития региона, становления рыночной экономики в Украине.

Целевое кредитование ТПО « Харьковкоммунпромвод» в целях его развития. Общий объем седьмого выпуска акций — 1 000 000 грн, что составляет 1 000 000 простых именных акций по 1 грн. каждая (серия А7 №№ 0000001 — 1000000).

Срок подписки на акции установлен с 15 августа 1997 г. по 15 февраля 1998 г.

Подписчиками акций могут быть физические и юридические лица в форме 100 % оплаты.

Акции реализуются по номинальной стоимости 1 грн.

Владельцы акций имеют право продавать, завещать, дарить по договору дарения с обязательной регистрацией изменения владельца в книге регистрации.

Начисленные дивиденды направляются на покупку акций.

Форма выпуска бумажная с выдачей акционерам сертификата. В случае превышения фактической подписки на акции или недостижения уровня подписки решение о принятии ее или отклонении принимает собрание акционеров.

Г. Перечень и результаты предыдущих эмиссий

По состоянию на 01.07.1997 г. банком проведено шесть эмиссий простых именных акций, которые согласно действующему законодательству прошли регистрацию.

Первая эмиссия была зарегистрирована 1 июля 1993 г. (регистрационный номер 82/1/93 на сумму 2 350 грн., (2350 простых именных акций номинальной стоимостью 1 грн. каждая).

Вторая эмиссия зарегистрирована 30 марта 1994 г. (регистрационный номер 124/1/94 на сумму 27 570 грн. (27570 простых именных акций номинальной стоимостью 1 грн. каждая).

Третья эмиссия зарегистрирована 7 декабря 1994 г. (регистрационный номер 490/1/94 на сумму 96 256 грн. (96 256 простых именных акций номинальной стоимостью 1 грн. каждая).

Четвертая эмиссия зарегистрирована 23 августа 1995 г. (регистрационный номер 317/1/95 на сумму 1 086 928 грн. (1 086 928 простых именных акций номинальной стоимостью 1 грн. каждая).

Пятая эмиссия зарегистрирована 30 июля 1996 г. (регистрационный номер 380/1/96 на сумму 917 833 грн. (917 833 простых именных акций номинальной стоимостью 1 грн. каждая).

Шестая эмиссия зарегистрирована 29 января 1997 г. (регистрационный номер 76/1/97 на сумму 1 279 063 грн. (1 279 063 простых именных акций номинальной стоимостью 1 грн. каждая).

Объем оплаченного и зарегистрированного уставного фонда составляет 3 410 000 грн., или 3 410 000 простых именных акций, в том числе находящихся в собственности руководящих работников 270961 акция.

Д. Факторы риска

Принимая решение о покупке акций АБ «Приват-Эксел», следует учитывать факторы риска:

—ухудшение общей экономической ситуации на Украине;

—возможность гиперинфляции;

—форс-мажорные обстоятельства (война, стихийные бедствия)

Е. Организация размещения акций

Размещение акций АБ «Приват-Эксел» осуществляется головным банком и филиалом.

Адрес: г. Харьков, ул. Краснооктябрьская, 90,
телефон (0572) 12—16—87
12—12—43
факс 12—50—33
г. Харьков, ул. Рымарская, 32
телефон (0572) 43—38—47.

ТОВ «Колор-Цінні папери» повідомляє про зменшення статутного фонду. Інформація — за адресою: 254076, Київ, вул. Червоних козаків, 6.

До відома громадськості!

Державне відкрите акціонерне товариство «Енергоуправління» — дочірнє підприємство державної холдингової компанії «Лисичанськвугілля» звернулося до Національної компанії з питань регулювання електроенергетики України з проханням про видачу ліцензії на здійснення підприємницької діяльності, пов'язаної з передачею електричної енергії на території м. Лисичанська, Кремінського району Луганської області.

Поштова адреса: 349910, Лисичанськ-10, Луганська область, вул. Лесі Українки, 7.

Телефон 295—63—93.

У номер

● *Сімферополь*

Далі падати нікуди?

Більш як на 31 % скоротились у першому півріччі нинішнього року порівняно з тим самим періодом минулого обсяги виробленої промисловістю Криму продукції.

Найважча ситуація склалась у промисловості: тут обсяги виробництва знизилися більш як наполовину. У машинобудуванні і металообробці спад сягнув 45 %, у хімічній галузі — 43,4 %. Значно скорочено виробництво у чорній металургії, легкій промисловості.

Лише кримські газонафтовики нині можуть похвалитися своїми успіхами. У паливній промисловості автономії обсяги виробництва зросли майже на 13 %. Нафти і газоконденсату видобуто на третину, а природного газу — на 9,8 % більше торішнього рівня.

● *Дніпропетровськ*

Компенсація за трагедію — поліклініка

Для мешканців житлового масиву Тополя, де підступна стихія знищила відразу кілька споруд, у тому числі два дитячі комбінати і школу, споруджують дитячу поліклініку, якої тут досі взагалі не було. Два корпуси вже майже готові. Щоб упоратися із завданням, потрібно не менше п'яти мільйонів гривень. Тому в цьогорічному бюджеті міста фінансування новобудови на масиві передбачено окремим рядком.

● *Київ*

Електричка не утрималась на рейках

На 50 хвилин було затримано минулої суботи рух дев'яти пасажирських і двох приміських електропоїздів на станції Київ—Пасажирський після того, як на під'їзній колії з рейок зійшло три вагони електрички «Яготин —Київ».

Люди в результаті аварії не потерпіли, повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» в ЦГЗ МВС України.

● *Хмельницький*

Найкоротший шлях до столиці

Завершено монтаж контактної лінії на перегоні Жмеринка—Хмельницький, і електромагістраль довжиною 102 кілометри з'єднала вузлову станцію з обласним центром. Завдяки новій лінії хмельничани зможуть добиратися до столиці за 5—6 годин. Тепер на черзі —електрифікація західної гілки залізниці на маршруті Хмельницький — Тернопіль.

Фестивалі

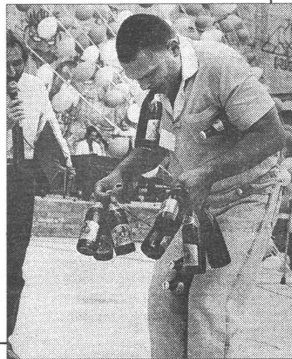
Що за диво наше пиво!

Минулої суботи на Андріївському узвозі текло рікою... пиво. До звабливої пінистої рідини з джерела, яке бере витоки в АТ «Київський пивзавод N 1», і там же розлитого в пляшки й бочки, могли прикластися всі, хто завітав того дня на пивний фестиваль. Звісно, задарма могли поглинати пиво в необмеженій кількості лише запрошені гості чи спритні умільці, котрі зметикували під час різноманітних конкурсів випити кухоль із зв'язаними руками, вправно розлити пивце у келихи із пов'язкою на очах чи перенести з одного кутка в інший якнайбільше фірмових бутельок. Одному кмітливому вдалося махом підхопити з собою аж 21 пляшку! А решта могла дудлити вже добре відомі киянам сорти пива «Голосіївське», «Лицар», «Шульц» за значно нижчими, ніж у магазинах цінами, ще раз засвідчивши, що до веселощів та до рибки гарно смакує і вітчизняне пиво.

Олександра КУЧЕРЯВА.
Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

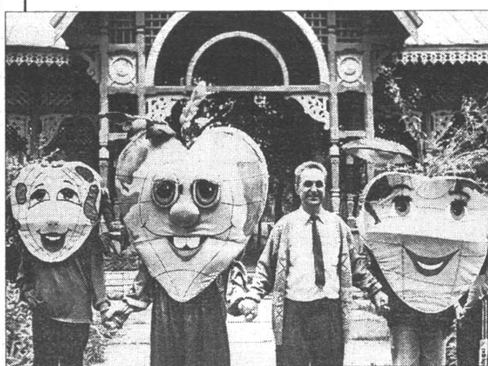

Літо—97

До країни Добряндії

Дня 160 дітей, котрі відпочивають нині у пуща-водицькому санаторії «Піонер» під Києвом, відбулося свято «В гостях у Добрика».

Добрик — це такий собі юний маленький чоловічок із глобусом у формі серця замість голови, переповнений мріями про всесвітнє добро, злагоду та справедливість. Такого Добрика створили учасники спеціального конкурсу, за що отримали пам'ятні дипломи. Взагалі, того дня дітей оточувала безліч Добриків: із пластиліну, паперу, тканини...

У Пущі-Водиці діє мистецький центр «Добрий Всесвіт». Тут триває постійна виставка дитячих малюнків.

А організовує все це президент Фонду добра, казкар Віктор Кармазин.

Олекса ВАЩЕНКО.

На фото: найголовніший Добрик України Віктор Кармазин зі своїми молодшими Добриками.

Фото автора.

Спорт

Арії «агресивних гостей»

Футбол. Чемпіонат країни. Вища ліга. 6-й тур.

«Ворскла»—«Динамо». 1:4. 27 500. 1:0 Антюхін, 24, 1:1 Ребров, 27, з пенальті, 1:2 Шевченко, 50, 1:3 Ребров, 75, 1:4 Шевченко, 85. **«Кривбас»—«Дніпро». 0:2.** 6000. 0:1 Парфенов, 57, 0:2 Шаран, 66. **«Шахтар»—ЦСКА. 2:1.** 16 000. 1:0 Орбу, 43, 1:1 Закарлюка, 60, 2:1 Ателькін, 81. **«Торпедо»—«Карпати». 0:2.** 5000. 0:1 Маковей, 50, 0:2 Плотко, 71. **«Зірка-НІБАС»—«Чорноморець». 2:3.** 4800. 0:1 Щекотилін, 56, 1:1 Скіш, 68, з пенальті, 1:2 Гусейнов, 81, 1:3 Зотов, 89, 2:3 Пантілов, 90, з пенальті. **«Таврія»—«Металург» Д. 2:2.** 800. 0:1 Назаров, 8, у власні ворота, 0:2 Мінтенко, 38, 1:2 О. Кунденок, 41, 2:2 Гайдаш, 78. **«Нива»—«Металург» Зп. 1:2.** 4000. 1:0 А. Капанадзе, 32, 1:1 Лучкевич, 34, 1:2 Олійник, 82. **«Металург» М—«Прикарпаття». 0:3.** 7000. 0:1 Римшин, 74, 0:2 Ковальчук, 75, 0:3 Русак, 87.

	В	Н	П	М	О
Динамо	5	0	0	16-2	15
Шахтар	5	0	1	15-3	15
Дніпро	4	1	0	13-2	13
Металург Д	3	2	1	8-4	11
Прикарпаття	3	1	2	12-6	10
Нива	3	0	2	9-4	9
Чорноморець	3	0	3	11-9	9
Металург Зп	3	0	3	10-9	9
Ворскла	3	0	2	11-11	9
Карпати	3	0	3	5-7	9
Кривбас	2	0	3	4-8	6
ЦСКА	1	1	4	4-8	4
Таврія	1	1	4	4-10	4
Зірка-НІБАС	1	0	4	5-13	3
Металург М	1	0	5	6-23	3
Торпедо	0	2	4	3-17	2

Такого щось і не пригадується, щоб гості отак нещадно «відшмагали» господарів, здобувши 6 перемог у 8 матчах за однієї нічиєї. Тільки «Шахтар» у дуже важкій боротьбі взяв гору над ЦСКА. Лише за 9 хвилин до закінчення поєдинку удар Сергія Ателькіна схилив шальки терезів на бік гірників.

Останнім часом велося багато розмов про повернення до Одеси Леоніда Буряка. І от це стало реальністю. «Батько» знову пригорнув своїх «дітей». Гадаємо, що за змінених умов на краще (у «Чорноморця» віднедавна з'явилися нові власники) популярний колектив випливе на бистрину. На оптимістичний лад налаштовують дві перемоги моряків поспіль.

Либонь, найгрізніше і найпереконливіше свою арію проспівали київські динамівці. Їхній матч у Полтаві стояв особняком. По-перше, тому, що бронзовий призер попереднього чемпіонату «Ворскла» протистояв чемпіонові. А по-друге, саме полтавці торік вдома виграли в біло-голубих. Але цього разу, як кажуть, номер не пройшов. «Динамо» вже зовсім не те сьогодні, як рік тому. Його тепер очолює Валерій Лобановський. І цим, гадаю, сказано все.

Щоправда, зусиллями екс-динамівця Олексія Антюхіна, котрого чемпіон віддав в оренду, «Ворскла» повела в рахунку. Та ейфорія тривала лише три хвилини. Кияни встановили рівновагу. А потім весь час володіли ініціативою і забивали м'ячі тільки вони.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Сьогодні футболісти київського «Динамо» перед вильотом до Копенгагена на відповідальний матч у рамках попереднього раунду Ліги чемпіонів проти датського клубу «Брондбю» щиро привітають із днем народження віце-президента свого клубу, народного депутата України, відомого юриста Віктора Медведчука. Хлопці обіцяли, що дуже постараються зіграти успішно і тим самим зробити Вікторові Володимировичу подарунок. До привітань, зрозуміло, приєднуються керівники і працівники ФК «Динамо» (Київ), а також журналісти.

* * *

Першість України. Перша ліга. 3-й тур: «Сталь»—«Шахтар» — 3:1. Моргунов, 8, Плотников, 80, Плахотін, 84 — Костенко — 67. **ФК «Львів»—«Нафтовик» — 0:1.** Артеменко, 39. **«Верховина»—«Явір» — 0:1.** Лінін, 47. **«Металіст»—«Волинь» — 3:1.** Іваненко, 19, Рудняк, 47, Гольдін, 82 — Гуменяк, 44. **«Хімік»—«Буковина» —0:1.** Головачук, 81. **ФК «Черкаси»—«Металург» — 2:1.** Грицай, 5, Бакалов, 73 з пенальті — Савран, 33 з пенальті. **ЦСКА—СК «Миколаїв» — 0:1.** Шейхаметов, 26. **«Зоря»—«Динамо-2» — 1:3.** Мор, 29 — Венглінський, 28, 55, Похлєбаєв, 67 з пенальті. **«Авангард-Індустрія»—«Десна» — 0:0. «Кремінь»—«Нива» — 0:1.** Фінкель, 5. **«Поліграфтехніка»—«Полісся» — 2:0,** Єрмаков, 2, Максимов, 55.

У перших двох турах не було зафіксовано жодної перемоги в гостях. У цьому лідери, що набрали очки вдома, вдало виступили й на чужих полях. Гості перемогли господарів із загальним рахунком 6:4 при одному нічийному результаті. Підтвердили свої претензії на вихід до вищої ліги СК «Миколаїв», «Нива», «Буковина», «Явір» та «Нафтовик».

Після двох поразок на виїзді вдало зіграли вдома футболісти «Металіста». Суперника вони мали дуже серйозного — «Волинь», перед якою поставлено завдання: повернутися до ліги найсильніших. Але харків'яни переграли грізного суперника. Приємно, що вболівальники почали ходити на матчі «Металіста», повіривши у відродження футболу в мільйонному місті.

Це саме спостерігаємо і в Черкасах. Лідерам доведеться рахуватися з командою, котра набрала розгону на фініші минулої першості. Цього не скажеш про «Верховину». Утримавшись у першій лізі після серії перемог, ужгородці в цій першості знову особливо не вирізняються. Невже знову сподіваються на фінішний спурт?

Після трьох турів лідирують СК «Миколаїв», «Нива», «Буковина», «Явір», у яких по 9 очок. 7 — у «Нафтовика», по 6 — у «Динамо-2» і «Металурга».

Матчі четвертого туру відбулися вчора. Про їх результати — у завтрашньому номері газети.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Перший заступник головного редактора А. ГОРЛОВ.
Редколегія: С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора),В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ **Рукописів не повертаємо.**
◊ **Листування з читачами — тільки на сторінках газети.**

◊ **За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.**
◊ **Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.**
◊ **За точність викладених фактів відповідальність несе автор.**

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 254064.

**Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311149.**

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.